

Χριστιανισμός και εθνικές θρησκείες:πνευματικά δάνεια ή πνευματική κλοπή

Είκοσι αιώνες χριστιανοκρατούμενης Ελλάδας. Είκοσι αιώνες κρατικού βίου βασιζόμενου σε μια ιδέα ή καλύτερα σε ένα δόγμα που η ρομφαία Χριστιανισμός και εθνικές θρησκείες:πνευματικά δάνεια ή πνευματική κλοπή

Είκοσι αιώνες χριστιανοκρατούμενης Ελλάδας. Είκοσι αιώνες κρατικού βίου βασιζόμενου σε μια ιδέα ή καλύτερα σε ένα δόγμα που η ρομφαία του έπεσε βαριά στην γενέτειρα του πολιτισμού, των γραμμάτων και των τεχνών. Είκοσι αιώνες κατα την διάρκεια των οποίων η καλά οργανωμένη εκκλησία πάσχιζε να κρύψει κάτω από τους σκοτεινούς και πάντοτε ματωμένους επιδέσμους της, τα τραύματα που προκάλεσε με τις ξεδιάντροπες και βάρβαρες επιθέσεις της κατά της Ελλάδας και του ελληνικού πνεύματος. Αιώνας ντροπής και πολιτιστικής/πολιτισμικής εξαθλίωσης που αποκρύπτονται σκανδαλωδώς απο τον Νεοέλληνα ο οποίος με την σειρά του αδιαφορεί επιδεικτικά για την πραγματική ιστορία του τόπου του, επαναπαυόμενος σε «Ολυμπιακές» δάφνες.

Απο τις αρχές του Χριστιανισμού, οι Ιουδαιστές (και όχι απαραίτητα Ιουδαίοι) «φιλόσοφοι» ξεκινώντας το έργο της βεβήλωσης του Ελληνικού πνεύματος (παραφράζοντας τον Πλάτωνα και την λοιπή Ελληνική Γραμματεία) και κυρίως κληρονομώντας την ανθελληνική Παλαιά Διαθήκη, εδραίωσαν αυτό που θα διχαζε τον άνθρωπο για δύο χιλιάδες χρόνια. Σήμερα, οι λόγιοι της Εκκλησίας έχουν ριχτεί στον αγώνα να εδραιώσουν την άποψη οτι η Ελληνική Θρησκεία ήταν ο πρόδρομος και ο χριστιανισμός η συνέχεια της, με σκοπό να συγκαλύψουν την πνευματική κλοπή για την δημιουργία της νέας θρησκείας. Βέβαια, πηγές για τον Χριστιανισμό υπήρξαν και άλλες προυπάρχουσες θρησκείες όπως η Αιγυπτιακή, η Μιθραϊκή Περσική Λατρεία του Ανίκητου Ηλίου (Sol Invictus) και σε αρκετά σημεία η δαιμονολατρεία του Μεσοποταμιακού Πολιτισμού.

Σε οτι αφορά την Ελληνική Θρησκεία, οι κλοπές-δάνεια του Χριστιανισμού συνεχίστηκαν ακόμα μέχρι και το Βυζάντιο. Μύθοι που έχουν χαρακτηριστεί αδιαμφισβήτητα χριστιανικοί, στην πραγματικότητα έχουν τις ρίζες τους σε ελληνικούς μύθους, όπως παραδείγματος χάριν, η ιστορία για τον Πύργο της Βαβέλ. Οι άνθρωποι χτίζουν έναν πύργο με σκοπό να φτάσουν τον Θεό και ο αυτός, μη θέλοντας να εξαφανίσει ακόμα μια φορά το ανθρώπινο γένος (οπως με τον Κατακλυσμό), αποφασίζει να τους διχάσει δίνοντας διαφορετική γλώσσα στον καθένα. Στην ελληνική μυθολογία αντιστοιχα, δύο αδέρφια απο το γένος των Γιγάντων, ο Ωτος και ο Εφιάλτης των οποίων το φύλο ήταν το περίφημο Ανδρόγυνο (Πλάτων, Συμπόσιον,190b) αποφασίζουν να βάλουν πάνω στον Όλυμπο την Όσσα και απο πάνω το Πήλιο προκειμένου να φτάσουν τον ουρανό και να σκοτώσουν τον Δία. Ο Δίας μη θέλοντας όμως να ξαναφανίσει το γένος των Γιγάντων, αποφασίζει με εναν κεραυνό να τους χωρίσει στην μέση ωστε να χάσουν την δύναμη τους και να πάψουν να αποτελούν απειλή για τους Ολύμπιους. Παρακάτω, ο φωτισμένος Μωυσής θα λάβει τις 10 Εντολές πάνω στο βουνό, όπως αντιστοιχα πάνω στο βουνό δέχτηκε την Φώτιση των Μουσών, ο

Ησίοδος προκειμένου να γράψει την Θεογονία.

Εκεί που ο Χριστιανισμός μπορεί να υπερηφανεύεται ότι «αυτοσχεδίασε» και δημιούργησε κάτι χαρακτηριστικό της διδασκαλίας του, είναι η εισαγωγή του Κακού Πνεύματος, η απειλή της αιώνιας μετά θάνατον τιμωρίας, του Αιωνίου Πύρ, δίνοντας στον άνθρωπο ένα παραπάνω συμφεροντολογικό κίνητρο να γίνει «δούλος του Θεού» και να ενσωματωθεί στο «Ποίμνιον του Κυρίου». Διαστρεβλώνοντας στην πραγματικότητα τον ελληνικό μύθο του Προμηθέα και προσθέτοντας μία δόση απο τον επίσης ελληνικό ΐδη, κατάφερε να εδραιώσει έμμεσα στην συνείδηση των ανθρώπων την απόκτηση της γνώσης σαν κάτι κακό και απαγορευμένο. Ο Προμηθέας, έκλεψε απο την Αθηνά την σοφία και απο τον Ήφαιστο την φωτιά, για να τα προσφέρει στο ανθρώπινο γένος που τόσο αγαπούσε. Παρά την καταδίκη του απο τους θεούς, ο Προμηθέας αργότερα έγινε το σύμβολο της ελευθερίας της γνώσης. Ο χριστιανικός Εωσφόρος, εισβάλλει στον Κήπο της Εδέμ με την μορφή φιδιού και προσφέρει στην Εύα το μήλο της γνώσης, το οποίο και απο προσωπική της επιλογή δέχεται. Αντίθετα όμως με την ελληνική μυθολογία, το φίδι γίνεται σύμβολο του Υπέρτατου Κακού, ο παρηκμασμένος ΐγγελος που θα βασανίζει αιώνια τα παραστρατημένα πρόβατα. Οι Γραφές άλλωστε το λένε ξεκάθαρα : «Πίστευε και μη ερεύνα»... Ακόμα και το σύμβολο της Πίστεως του Χριστιανισμού, το σημείο του Σταυρού είναι περισσότερο «δανεισμένο» απο την λατρεία του Διός και του Ηλίου παρά εμπνευσμένο απο το μαρτυρικό όργανο του Ναζωραίου. Ηθικά, θεωρούνταν αδιανόητο να χρησιμοποιηθεί απο οποιαδήποτε θρησκεία σαν λατρευτικό σύμβολο το όργανο πάνω στο οποίο μαρτύρησε ο εκπρόσωπος του θεού της αντίστοιχης θρησκείας, γι' αυτό και ο χριστιανισμός μέχρι τον 3ο μ.Χ. αιώνα δεν είχε κάποιο σύμβολο. Επιπλέον, ο λαός μεγάλου μέρους της Ελλάδας και ακόμα μεγαλύτερου της Μικράς Ασίας και της Περσίας, χρησιμοποιούσε ακόμα τον ισοσκελή σταυρό ως Δικό ή Μιθραϊκό σύμβολο. Έτσι, πολύ εύκολα οι Χριστιανοί εξουσιαστές καπηλεύτηκαν ακόμα μια φορά παλαιότερες θρησκείες και ξεπέρασαν κάθε όριο ηθικής προκειμένου να εδραιώσουν καλύτερα τον ματωμένο θρόνο τους.

Εκεί όμως που η χριστιανική ματαιοδοξία ξεπέρασε κάθε όριο, είναι η εκμετάλλευση των ελληνικών φιλοσοφικών συστημάτων και της ελληνικής παιδείας. Οι Πατέρες της Εκκλησίας, έχοντας πάρει στην πραγματικότητα ελληνική παιδεία απο επιφανείς εθνικούς διδασκάλους, σε μια επίδειξη χριστιανικής αγάπης δεν διστάζουν να επιτεθούν ανοιχτά στους ανθρώπους αυτούς. Λαμπρό παράδειγμα ο Ιωάννης ο Χρυσοστόμος, μαθητής του μεγάλου Εθνικού ρήτωνα Λιβανίου, ο οποίος έλουσε τον δάσκαλο του με βρισιές που μόνο απο ένα «χρυσό στόμα» δεν θα περίμενε κανείς να βγούν: «ω μιανέ... ω ληρόσοφε... άθλιε και ταλαίπωρε». Η Εκκλησία απο την μεριά της προσπαθεί να κρύψει απο που προέρχονται τα ελάχιστα ψήγματα φιλοσοφίας που εμπεριέχονται στα ιδεαλιστικά ξεσπάσματα της χριστιανικής θεωρίας περι θθανασίας της ψυχής, ενώ σε άλλες περιπτώσεις «οικειοποιείται» με το ζόρι θρησκευτικές και φιλοσοφικές θεωρίες απο φιλοσόφους και λόγιους, που στην πραγματικότητα ουδεμία σχέση έχουν με τον χριστιανισμό (όπως πχ ο Angelus Silesius, Giordano Brunno κλπ).

Αυτό όμως που προκαλεί μεγαλύτερη εντύπωση, είναι οι «ύποπτες» ομοιότητες που παρουσιάζει η ιστορία του Τζεσουά (ελληνιστί Ιησούς), με μια θρησκεία αδιαμφισβήτα αρχαιότερη απο τον Χριστιανισμό, τον Μιθραϊσμό. Εισαγωγικά, ο Μίθρας είχε γεννηθεί απο μητέρα παρθένα στις 25 Δεκεμβρίου και οι πρώτοι που τον προσκύνησαν ήταν βοσκοί, ενώ

αργότερα συνοδεύετο από δώδεκα συντρόφους. Αίσθηση ίσως προκαλέσει το γεγονός ότι οι λάτρες του θεού Ήλιου-Μίθρα, γιορτάζαν ανά εβδομάδα τα «Σάββατα*» και τελούσαν ευχαριστίες τρώγοντας συμβολικά το σώμα του Θεού που συμβολιζόταν από αρτοσκευάσματα διακοσμημένα με τον (ισοσκελή) Σταυρό. Οι σημαντικότερες γιορτές τους ήταν η Γέννηση του Σωτήρος Θεού (Χριστούγεννα σήμερα, Ηλιούγεννα τότε) και η νεκρανάσταση του (Πάσχα). Στην διάρκεια των τελετών της δεύτερης, οι ιερείς τοποθετούσαν μια απεικόνιση του Μίθρα σε ένα διακοσμημένο μνήμα κι αργότερα ο πρωθιερέας ανακοίνωνε στους πιστούς την Ανάσταση του Θεού εκ νεκρών, με τα λόγια: «Χαρείτε μύστες ευλογημένοι, ο Θεός σας ανέστη εκ νεκρών. Οι πόνοι του και το μαρτύριο του θα γίνουν η σωτηρία σας.» (J.C. Jackson, Christianity Before Christ). Η παράδοση φέρνει τον Μίθρα να έχει σταυρωθεί στην Περσία γύρω στο έτος 600 π.Χ. ως θεάνθρωπος «αίρων τις αμαρτίες του κόσμου», αν και πιστεύεται ότι είναι πολύ αρχαιότερη θεότητα, δίχως όμως ηλιακό/σωτηριακό χαρακτήρα και πιθανά δραβιδικής προελεύσεως (Sir James George Frazer: The Worship of Nature).

□ Πειρες παρόμοιες «συμπτώσεις» μπορούν να βρεθούν ακόμα, και ακόμα περισσότερα ερωτήματα να τεθούν σχετικά με την ιστορία της εδραίωσης και εξάπλωσης του Χριστιανικού δόγματος. Οι συμπτώσεις αυτές, σε συνδυασμό με την φασιστική καύση χιλιάδων έργων ανυπολόγιστης φιλοσοφικής και επιστημονικής αξίας καλό θα ήταν να απασχολήσουν κάποια μέρα τον Νεοέλληνα, που μέγιστη ανησυχία του αποτελεί το λουσατό φόρεμα της αστραφτερής αηδού. Παρ' όλα αυτά, θα ήταν παράλογο να μην αναγνωρίσουμε αρκετές «φωτεινές» προσωπικότητες που περάσαν από τους κόλπους του Χριστιανισμού ως φιλόσοφοι (με αδιαμφισβήτητο ηγέτη τον Μέγα Βασίλειο και τους Ωριγένη, Jakob Böhme κ.ά. να ακολουθούν), καλλιτέχνες, συγγραφείς, μουσικοί, και που η προσφορά τους στον παγκόσμιο πολιτισμό χαρακτηρίζεται το λιγότερο ως ανεκτίμητη.

Ο Θεός Πέθανε, όπως είπε και ο μεγάλος Friedrich Nietzsche. Η αλήθεια που πρέπει να αποδεχτούν πιά οι εκπρόσωποι όλων των δογμάτων-σεκτών: Αν κάποτε υπήρχε κάποιος εκεί πάνω, ο οποίος κράτησε τον Κεραυνό του Δία, κουβάλησε τον Σταυρό του Μίθρα, καβάλησε το άσπρο άτι του Κάλκι, σιώπησε για να ακούσει τον Huggin και τον Munninn να του ψιθυρίζουν στο αυτί την σοφία όλου του κόσμου, τότε αυτός πέθανε κάτω από την βαριά σκιά της Αποκάλυψης και των Μάυρων Λιστών της Ιεράς Εξέτασης του Μεσαίωνα□.

* Στην αγγλική γλώσσα, η αντίστοιχη λατρευτική ημέρα των Χριστιανών διατηρεί το Μιθραϊκό της όνομα (Sunday = ημέρα του Ηλίου)